

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
PÁTÁ SEKCE

**VĚC PEKÁRNY A CUKRÁRNY KLATOVY, a. s.,
proti ČESKÉ REPUBLICE**

(stížnosti č. 12266/07, 40059/07, 36038/09 a 47155/09)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

12. ledna 2012

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC

(www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Pekárny a cukrárny Klatovy, a. s., proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Dean Spielmann, *předseda*,

Elisabet Fura,

Karel Jungwiert,

Boštjan M. Zupančič,

Mark Villiger,

Ganna Yudkivska,

Angelika Nußberger, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 29. listopadu 2011,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno čtyřmi stížnostmi (č. 12266/07, 40059/07, 36038/09 a 47155/09) směřujícími proti České republice, které ve dnech 16. března 2007, 5. září 2007, 25. června 2009 a 28. srpna 2009 podala k Soudu společnost Pekárny a cukrárny Klatovy, a. s. („stěžovatelská společnost“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatelskou společnost zastupují pan J. Skácel a pan P. Zima, advokáti působící v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupují její zmocněnec pan V. A. Schorm a jeho zástupce pan J. Kmec z Ministerstva spravedlnosti.

3. Stěžovatelská společnost zejména tvrdí, že bylo porušeno její právo na majetek podle článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě a právo na spravedlivý proces podle článku 6 Úmluvy.

4. Dne 30. srpna 2010 se předseda páté sekce rozhodl uvědomit o stížnostech vládu. Na základě článku 29 odst. 1 Úmluvy bylo dále rozhodnuto, že přijatelnost a odůvodněnost stížností budou projednány současně.

SKUTKOVÝ STAV**I. OKOLNOSTI PŘÍPADU**

5. Dne 11. července 2005 podala společnost P. proti panu Karlu Blažkovi žalobu, v níž tvrdila, že je skutečnou majitelkou akcií držených panem Blažkem a tvořících devadesátiprocentní podíl na stěžovatelské společnosti. Pan Blažek je předsedou představenstva stěžovatelské společnosti a podepsal plné moci přiložené k projednávaným stížnostem. Toto řízení („řízení o vydání akcií“) dosud probíhá.

6. Během tohoto řízení podala společnost P. návrhy na nařízení předběžných opatření, kterými se stěžovatelské společnosti zakazovalo konání valné hromady. Společnost P. tvrdila, že konání valné hromady by mělo za následek nenapravitelnou újmu na jejích právech, například vyplacení dividend společnosti ve výši přibližně 40 000 000 Kč (zhruba 1 667 000 €) a ovládnutí společnosti prostřednictvím personálních změn v představenstvu. Na

tyto důsledky je třeba nahlížet v kontextu situace, kdy vlastnictví či držení akcií a s nimi spojeného oprávnění k výkonu hlasovacích práv bylo sporné, respektive kdy s většinovým podílem akcií neoprávněně disponovala jiná osoba než jejich vlastníci.

7. Stěžovatelská společnost podniká v několika městech jihozápadních Čech v oboru pekařství. V letech 2006 až 2009 vykazovala roční zisk v rozmezí 19 000 000 až 34 000 000 Kč (790 000 až 1 420 000 €).

A. Stížnost č. 12266/07

8. Dne 1. listopadu 2005 vydal Městský soud v Praze předběžné opatření, kterým bez jakéhokoli odůvodnění zakázal stěžovatelské společnosti svolat valnou hromadu plánovanou na 9. listopadu 2005. Ve dnech 20. prosince 2006 a 21. února 2007 vydal obdobná předběžná opatření ohledně valných hromad plánovaných na 15. ledna 2007 a 5. března 2007. Pouze poslední z citovaných usnesení obsahovalo odůvodnění: soud uvedl, že účelem předběžného opatření je zabránit přijetí zásadních rozhodnutí týkajících se stěžovatelské společnosti, aniž by žalobkyně, která tvrdila, že je většinovým akcionářem, měla možnost tato rozhodnutí ovlivnit.

9. Stěžovatelská společnost podala proti původnímu předběžnému opatření odvolání a namítala, že ačkoli nebyla účastníkem hlavního řízení, soud jí uložil povinnosti, které měly negativní dopad na její podnikatelskou činnost, že se o opatření dozvěděla až po jeho nařízení a že opatření neobsahovalo odůvodnění.

10. Dne 10. května 2006 předběžné opatření potvrdil Vrchní soud v Praze. V odůvodnění uvedl, že usnesení, kterým se nařizuje předběžné opatření, podle zákona nemusí obsahovat odůvodnění, pokud mu žalovaný neodporoval, jak tomu bylo i v daném případě. Dále prohlásil, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro vydání předběžného opatření. Nakonec uvedl, že zákon dovoluje, aby ve výjimečných případech byly předběžným opatřením uloženy povinnosti i třetím osobám. Tyto požadavky byly podle názoru soudu v daném případě splněny, neboť žalovaný ovládal stěžovatelskou společnost a konání valné hromady by mohlo mít vážné negativní a nevratné důsledky pro práva žalobkyně.

11. Dne 19. září 2006 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatelské společnosti s odůvodněním, že ústavní stížnost proti předběžnému opatření není přípustná.

B. Stížnost č. 40059/07

12. Dne 16. června 2006 vydal městský soud na návrh společnosti P. další předběžné opatření, jímž zakázal stěžovatelské společnosti svolat další valnou hromadu plánovanou na 30. června 2006. Soud rozhodl, že byly splněny všechny zákonné požadavky pro vydání předběžného opatření, včetně existence nebezpečí vzniku vážné újmy na zájmech navrhovatele.

13. Stěžovatelská společnost podala proti předběžnému opatření odvolání, ve kterém tvrdila, že opatření ohrožuje její chod a že nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho vydání, a vrchní soud dne 27. července 2006 rozhodnutí městského soudu potvrdil s odůvodněním, že opatření nebrání stěžovatelské společnosti v běžné každodenní činnosti, a že pokud by navrhovaný program valné hromady obsahoval jen otázky, kterými nemohla být negativně dotčena práva společnosti P., jako například schválení účetní závěrky, nebylo by zapotřebí předběžného opatření nařizovat.

14. Dne 27. března 2007 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatelské společnosti s tím, že proti předběžnému opatření není tento opravný prostředek přípustný.

C. Stížnost č. 36038/09

15. Dne 19. ledna 2009 vydal městský soud nové předběžné opatření a bez odůvodnění zakázal stěžovatelské společnosti svolat valnou hromadu plánovanou na 30. ledna 2009.

16. Blíže neurčeného dne přede dnem 30. ledna 2009 podala stěžovatelská společnost odvolání, v němž argumentovala tím, že jí soud uložil povinnosti, které měly negativní dopad na její činnost, ačkoli nebyla účastníkem hlavního řízení, že usnesení o nařízení předběžného opatření nebylo odůvodněno a že nebyly splněny zákonné podmínky pro jeho vydání.

17. Dne 5. února 2009 vrchní soud odmítl odvolání stěžovatelské společnosti podle § 218 občanského soudního řádu jako nepřipustné s odůvodněním, že předběžné opatření již pozbylo účinku (neboť zakazovalo konání valné hromady plánované na 30. ledna 2009), a jeho přezkoumání by tedy bylo bezpředmětné. Soud dodal, že i kdyby odvolání neodmítl jako nepřipustné, potvrdil by rozhodnutí městského soudu.

18. Stěžovatelská společnost podala ústavní stížnost, o níž dosud nebylo rozhodnuto.

D. Stížnost č. 47155/09

19. Dne 10. března 2009 vydal městský soud další předběžné opatření, kterým zakázal stěžovatelské společnosti svolat dvě valné hromady plánované na 13. a 16. března 2009. Usnesení neobsahovalo odůvodnění. Dne 5. května 2009 dále zakázal společnosti svolat valné hromady plánované na 11. a 18. května 2009. Toto usnesení rovněž nebylo odůvodněno.

20. Dne 16. července 2009 vrchní soud odmítl odvolání stěžovatelské společnosti podle § 218 občanského soudního řádu jako nepřipustná. V odůvodnění uvedl, že předběžná opatření již pozbyla účinku, neboť zakazovala valné hromady, které se měly konat v minulosti, a jejich přezkoumání by tedy bylo bezpředmětné.

21. Ústavní stížnost stěžovatelské společnosti dosud nebyla Ústavním soudem projednána.

E. Další informace

22. Zdá se, že stěžovatelská společnost konala několik valných hromad, přestože jí to předběžná opatření zakazovala. Společnost P. proto podala žaloby na vyslovení neplatnosti všech usnesení přijatých na těchto valných hromadách.

23. V jednom z těchto řízení dne 20. prosince 2006 Krajský soud v Plzni rozhodl, že veškerá usnesení přijatá na valné hromadě konané dne 9. listopadu 2005 jsou neplatná. Rozhodnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení.

24. Avšak dne 24. srpna 2010 Nejvyšší soud tato rozhodnutí zrušil a prohlásil, že valnou hromadu akcionářů ze dne 9. listopadu 2005 nelze považovat za valnou hromadu, jejíž konání zakázal soud předběžným opatřením. Podle Nejvyššího soudu tedy nebylo možné usnesení této valné hromady prohlásit za neplatná, neboť žádná rozhodnutí přijatá na této valné hromadě nebylo možno z právního hlediska považovat za usnesení valné hromady. Soud se také ztotožnil s názorem vrchního soudu, že v tomto řízení nemohl předběžná opatření přezkoumat.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO**A. Občanský soudní řád (zákon č. 99/1963 Sb.)**

25. Podle § 102 může soud nařídit předběžné opatření, je-li třeba po zahájení řízení zatímne upravit poměry účastníků nebo je-li po zahájení řízení obava, že by výkon rozhodnutí v řízení posléze vydaného mohl být ohrožen.

26. Podle § 76 odst. 2 lze předběžným opatřením uložit povinnost někomu jinému než účastníku jen tehdy, lze-li to na něm spravedlivě žádat.

27. Podle § 77a zaniklo-li nebo bylo-li zrušeno nařízené předběžné opatření z jiného důvodu než proto, že návrhu ve věci samé bylo vyhověno, nebo proto, že právo navrhovatele bylo uspokojeno, je navrhovatel povinen nahradit škodu a jinou újmu každému, komu předběžným opatřením vznikla.

28. Podle § 169 odst. 2 vyhotovení každého usnesení, kterým se zcela vyhovuje návrhu, jemuž nikdo neodporoval, nebo usnesení, které se týká vedení řízení, anebo některých usnesení týkajících se příslušnosti soudu, nemusí obsahovat odůvodnění.

29. Podle § 218 odvolací soud odmítne odvolání, které bylo podáno někým, kdo k odvolání není oprávněn, nebo které směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné.

B. Obchodní zákoník (zákon č. 513/1991 Sb.)

30. Podle § 125 odst. 1 je valná hromada nejvyšším orgánem společnosti. Do její působnosti patří:

- a) schválení jednání učiněných jménem společnosti před jejím vznikem podle § 64,
- b) schvalování řádné, mimořádné a konsolidované a v případech stanovených zákonem i mezitímní účetní závěrky, rozhodování o rozdělení zisku nebo jiných vlastních zdrojů a o úhradě ztrát,
- c) schvalování stanov a jejich změn,
- d) rozhodování o změně obsahu společenské smlouvy, nedochází-li k němu na základě jiných právních skutečností (§ 141),
- e) rozhodování o zvýšení či snížení základního kapitálu,
- f) jmenování, odvolání a odměňování jednatelů,
- g) jmenování, odvolání a odměňování členů dozorčí rady,
- h) vyloučení společníka podle § 113 a 121,
- i) jmenování, odvolání a odměňování likvidátora a rozhodování o zrušení společnosti s likvidací, jestliže to společenská smlouva připouští,
- j) schvalování smluv uvedených v § 67a,
- k) rozhodování o fúzi, převodu jmění na společníka, rozdělení a změně právní formy,
- l) schválení ovládací smlouvy (§ 190b), smlouvy o převodu zisku (§ 190a) a smlouvy o tichém společenství a jejich změn,
- m) schválení smlouvy o výkonu funkce (§ 66 odst. 2),
- n) schválení poskytnutí finanční asistence podle § 120a,
- o) další otázky, které do působnosti valné hromady svěřuje zákon nebo společenská smlouva.

31. Podle § 156 odst. 7 je akcie na majitele neomezeně převoditelná. Práva spojená s listinnou akcií na majitele vykonává ten, kdo ji předloží, nebo ten, kdo prokáže písemným prohlášením osoby, která vykonává úschovu nebo uložení podle zvláštního právního předpisu, že akcie je pro něho uložena podle zvláštního právního předpisu.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. SPOJENÍ STÍŽNOSTÍ

32. Soud konstatuje, že stížnosti (č. 12266/07, 40059/07, 36038/09 a 47155/09) mají podobný předmět a byly podány stejnou stěžovatelskou společností. Je proto vhodné spojit je podle článku 42 Jednacího řádu Soudu.

II. K NÁMITCE NESLUČITELNOSTI *RATIONE PERSONAE* VZNESENÉ VLÁDOU A TVRZENÉMU ZNEUŽITÍ PRÁVA PODAT STÍŽNOST

A. Tvrzení účastníků řízení

33. Vláda tvrdí, že stížnosti jsou *ratione personae* neslučitelné s Úmluvou, neboť žádná z osob, které podepsaly plné moci, není členem statutárního orgánu stěžovatelské společnosti. Dále uvádí, že stěžovatelská společnost neinformovala Soud o několika řízeních před Krajským soudem v Plzni o určení neplatnosti valných hromad, jichž se týkala předběžná opatření, a že tato skutečnost má význam pro posouzení přijatelnosti a odůvodněnosti stížnosti. Vláda je proto přesvědčena, že nebylo-li toto opomenutí stěžovatelské společnosti rozumným způsobem vysvětleno, je namístě prohlásit stížnosti za nepřijatelné pro zneužití práva podat stížnost.

34. Stěžovatelská společnost s tím nesouhlasí.

B. Hodnocení Soudu

1. Slučitelnost *ratione personae*

35. Soud konstatuje, že plné moci ke stížnostem č. 12266/07 a 40059/07 byly podepsány panem Karlem Robertem Blažkem a paní Jiřinou Alexandrovou ve dnech 16. března a 5. září 2007 a ke stížnostem č. 36038/09 a 47155/09 panem Karlem Blažkem a paní Lenkou Tučkovou ve dnech 22. června a 20. srpna 2009.

36. Podle výpisu z obchodního rejstříku ohledně stěžovatelské společnosti předloženého vládou je jménem stěžovatelské společnosti oprávněn jednat pan Karel Blažek, nar. 1967, společně s dalším členem představenstva. Ve výpisu je dále jako člen představenstva do 25. července 2008 uveden pan Karel Robert Blažek, jehož rodné číslo je shodné s rodným číslem výše jmenovaného pana Karla Blažka.

37. Soud konstatuje, že podpis na plných mocích podepsaných panem Karlem Robertem Blažkem a panem Karlem Blažkem je shodný. Soud je proto přesvědčen, že pan Karel Blažek a pan Karel Robert Blažek jsou jedna a tatáž osoba oprávněná společně s jiným členem představenstva jednat jménem stěžovatelské společnosti. Ve výpisu jsou dále jako členky představenstva uvedeny od 9. listopadu 2005 do 25. července 2008 paní Jiřina Alexandrová a od 2. června 2006 paní Lenka Tučková. V době, kdy podepsaly předmětné plné moci, byly tedy obě členkami představenstva stěžovatelské společnosti.

38. Soud proto dochází k závěru, že plné moci u všech čtyř stížností byly řádně podepsány oprávněnými osobami. Námitku vlády proto zamítá.

2. Zneužití práva podat stížnost

39. Soud připomíná, že podle článku 47 odst. 6 Jednacího řádu Soudu je stěžovatel povinen informovat Soud o všech skutečnostech významných pro projednání stížnosti. Dále

podle článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy může být stížnost odmítnuta jako zneužívající právo na stížnost mimo jiné tehdy, jestliže stěžovatel uvede neúplné, a tedy zavádějící informace, zejména pokud se tyto informace týkají samotného jádra sporu a toto zamlčení informací není dostatečně vysvětleno (viz *Hadrabová proti České republice*, rozhodnutí ze dne 25. září 2007, č. 42165/02).

40. Soud se nedomnívá, že se řízení, na která odkazuje vláda, týkají samotného jádra sporů, v nichž je posuzován dopad předběžných opatření. Stěžovatelská společnost vystupovala v těchto řízeních jako žalovaný a byla neúspěšná. Jejich výsledek tedy spíše podporuje tvrzení stěžovatelské společnosti, že proti předběžným opatřením neměla k dispozici právní prostředek nápravy (viz také § 78 níže). Soud tudíž tuto námitku vlády zamítá.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 1 PROTOKOLU Č. 1 K ÚMLUVĚ

41. Stěžovatelská společnost namítá, že předběžným opatřením bylo zasaženo do jejího práva na pokojné užívání majetku. Odvolává se na článek 1 Protokolu č. 1, který zní:

„Každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva.

Předchozí ustanovení nebrání právu států přijímat zákony, které považují za nezbytné, aby upravily užívání majetku v souladu s obecným zájmem a zajistily placení daní a jiných poplatků nebo pokut.“

A. K přijatelnosti

42. Soud konstatuje, že tato stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Musí proto být prohlášena za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

1. Tvrzení účastníků řízení

43. Stěžovatelská společnost tvrdí, že předběžnými opatřeními, která byla vydána v rozporu se zákonem, jí bylo od listopadu 2005 zakázáno konat valnou hromadu, čímž jí bylo znemožněno řádně vykonávat svoji podnikatelskou činnost. Předběžnými opatřeními nebyl sledován žádný veřejný zájem, neboť byla vydána ve prospěch soukromého subjektu.

44. Vláda připouští, že předběžná opatření představovala úpravu užívání majetku ve smyslu druhého odstavce článku 1 Protokolu č. 1. Tvrdí však, že se jednalo o zásah, který byl v souladu se zákonem, sledoval legitimní cíl a byl přiměřený. Předběžná opatření ve skutečnosti zabránila vzniku značné nevratné újmy na právech společnosti P., konkrétně potenciální výplatě dividend společnosti v nezanedbatelné výši a možnému získání kontroly nad společností prostřednictvím personálních změn v představenstvu.

45. Vláda dále tvrdí, že veškeré zásahy do práv stěžovatelské společnosti byly jen marginální. Konání valných hromad nebylo z hlediska běžného provozu dobře zavedené společnosti nebo její obchodní činnosti nutné. Stěžovatelská společnost nijak nedoložila, jaké konkrétní následky zásah do jejích majetkových práv způsobil. Navíc byl zásah ve značné míře vyvolán zásadními nejasnostmi ohledně vlastnictví většinového podílu akcií společnosti. Spor o této otázce vznikl výlučně mezi soukromými osobami, bez jakéhokoli přičinění ze strany státu. Není možno po státu spravedlivě požadovat, aby převzal veškerou odpovědnost za následky zásahu, který nezpůsobil.

2. Hodnocení Soudu

46. Soud s odkazem na svoji ustálenou judikaturu (viz *Immobiliare Saffi proti Itálii*, [velký senát], č. 22774/93, § 44, ESLP 1999-V) konstatuje, že předběžná opatření měla pro stěžovatelskou společnost za následek nemožnost plně užívat svůj majetek, například rozdělit mezi akcionáře svůj zisk nebo uzavírat určité smlouvy (viz § 30 výše). Předběžná opatření tedy představovala úpravu užívání majetku a na danou věc je tudíž použitelný odstavec 2 článku 1 Protokolu č. 1.

47. Soud poznamenává, že stěžovatelská společnost bez bližšího upřesnění zpochybňuje zákonnost předběžných opatření. Naproti tomu vnitrostátní soudy shledaly předběžná opatření v souladu se zákonem. Soud si je vědom skutečnosti, že jeho pravomoc přezkoumávat soulad s vnitrostátním právem je jen omezená (viz *Beyeler proti Itálii* [velký senát], č. 33202/96, § 108, ESLP 2000-I), a nemůže proto učinit závěr, že by předběžná opatření byla v rozporu s vnitrostátním právem.

48. Pokud jde o legitimní cíl v obecném zájmu, který měl být předběžnými opatřeními sledován (viz *Immobiliare Saffi*, cit. výše, § 48), Soud konstatuje, že opatření byla přijata v rámci sporu dvou soukromých subjektů o vlastnictví více než 90 % akcií stěžovatelské společnosti a cílem těchto opatření bylo zabránit možné nenapravitelné újmě na právech jednoho z účastníků řízení.

49. Nařízení předběžného opatření je ve smluvních státech běžným prostředkem, jímž je zabezpečována účinnost soudních rozhodnutí ve věci samé. I sám Soud uznává význam předběžného opatření jako prostředku zajišťujícího, že řízení bude účinné i v praxi (viz *Mamatkulov a Askarov proti Turecku* [velký senát], č. 46827/99 a 46951/99, § 100-129, ESLP 2005-I). Předběžná opatření v projednávané věci proto splňují požadavek obecného zájmu podle článku 1 Protokolu č. 1. Na tomto závěru nic nemění ani fakt, že opatření byla nařízena ve prospěch samotné společnosti P. Pouhá skutečnost, že z opatření měla prospěch soukromá osoba, ještě neznamená, že nemohlo být ve veřejném zájmu a sledovat legitimní cíl (viz *mutatis mutandis Kohlhofer a Minarik proti České republice*, rozsudek ze dne 15. října 2009, č. 32921/03, 28464/04 a 5344/05, § 98).

50. Konečně, zásah musí zachovat „spravedlivou rovnováhu“ mezi požadavky obecného zájmu a potřebou ochrany základních práv jednotlivce. Soud konstatuje, že v daném případě probíhá spor o vlastnictví více než 90 % akcií stěžovatelské společnosti. Vnitrostátní soudy vydaly celou řadu předběžných opatření, což mělo za následek, že stěžovatelská společnost nemohla od listopadu 2005 svolat valnou hromadu akcionářů. Podle vnitrostátních soudů měla předběžná opatření za cíl zabránit přijetí zásadních rozhodnutí týkajících se stěžovatelské společnosti, aniž by žalobkyně, která tvrdila, že je většinovým akcionářem, měla možnost tato rozhodnutí ovlivnit. S ohledem na skutečnost, že vnitrostátní soudy jsou jistě lépe schopny posoudit nezbytnost takových předběžných opatření, nezbyvá Soudu než určit, zda není namítaný zásah zjevně nepřiměřený (viz *mutatis mutandis BENet Praha, spol. s r.o.*, cit. výše, § 105).

51. Soud podotýká, že předmětem sporu je významný podíl na stěžovatelské společnosti. Pokud by se tedy valná hromada akcionářů konala a přijala v nepřítomnosti žalobkyně některá nevratná rozhodnutí, mohla by tím být vážně dotčena její práva. Žaloba podaná žalobkyní se navíc nezdá být svévolná, a vnitrostátní soudy tedy mohly mít o vlastnictví akcií oprávněné pochybnosti.

52. Stěžovatelská společnost současně není nijak omezena ve své každodenní obchodní činnosti. Stěžovatelská společnost nijak nespecifikovala, jakým způsobem je negativně ovlivněna její obvyklá obchodní činnost, pouze zopakovala pravomoci valné hromady upravené v obchodním zákoníku. Z dokumentů založených ve spisu nejsou patrné žádné obtíže a v letech 2006 až 2009 vykázala stěžovatelská společnost zisk. Navíc argument

stěžovatelské společnosti, že může být kdykoli zrušena s likvidací, je zcela nepodložený, neboť příslušné řízení nebylo nikdy zahájeno. Toto nebezpečí je proto jen hypotetické.

53. Závěrem Soud dodává, že důležitým faktorem při posuzování přiměřenosti zásahu je jeho délka (viz např. *Forminster Enterprises Limited proti České republice*, rozsudek ze dne 9. října 2008, č. 38238/04, § 77). Soud dochází k závěru, že dobu pěti a půl roku, po kterou stěžovatelská společnost nemohla svolat valnou hromadu, nelze považovat za zjevně nepřiměřenou, zejména vzhledem k tomu, že Soudu nebyly předloženy žádné informace o tom, proč nebylo řízení o určení vlastnictví k akciím dosud ukončeno.

54. Ve světle těchto úvah Soud dochází k závěru, že mezi výše uvedenými protichůdnými zájmy není zjevná nerovnováha.

55. K porušení článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě proto nedošlo.

IV. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ÚMLUVY

56. Stěžovatelská společnost namítá, že předběžná opatření byla uložena v řízení, jehož nebyla účastníkem, nemohla je proto napadnout a neměla k dispozici žádné účinné právní prostředky nápravy proti nim. Odvolává se na články 6, 8 a 13 Úmluvy.

57. Soud považuje za vhodné přezkoumat tyto námitky pouze na poli článku 6 Úmluvy (viz *De Geouffre de la Pradelle proti Francii*, rozsudek ze dne 16. prosince 1992, § 37, Série A č. 253-B), jehož příslušná část zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně ... projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích...“

A. K přijatelnosti

1. Tvrzení účastníků řízení

58. Vláda je přesvědčena, že vzhledem k mnoha odlišnostem mezi projednávanou věcí a věcí *Micallef proti Maltě* ([velký senát], č. 17056/06, ESLP 2009-...) nelze učinit jednoznačný závěr o použitelnosti článku 6 odst. 1 Úmluvy, a ponechává rozhodnutí na úvaze Soudu. Podotýká, že na rozdíl od věci *Micallef* se řízení o předběžném opatření v projednávané věci týkalo zákazu konání valných hromad, zatímco v řízení o vydání akcií byl řešen spor o vlastnictví většinového podílu a nakládání s ním. Výsledkem řízení o předběžném opatření nebyly prozatímně rozhodnuty ani vyřešeny otázky nastolené v řízení o vydání akcií. Navíc měla řízení i jiné účastníky.

59. Pokud jde o význam předmětu řízení o předběžném opatření a jeho dopad na majetková práva stěžovatelské společnosti, vláda odkazuje na své tvrzení na poli článku 1 Protokolu č. 1, že dopad opatření byl jen omezený. Stěžovatelská společnost navíc neprokázala, že by předběžná opatření způsobila nevratné následky, které nebylo možno napravit v řízení ve věci samé nebo po skončení tohoto řízení.

60. Vláda dále tvrdí, že stěžovatelská společnost sice nebyla účastníkem řízení o vydání akcií, avšak byla účastníkem následujících fází řízení o předběžných opatřeních. Jakmile se o předběžném opatření dozvěděla, mohla podat odvolání a řízení o něm mohlo vyústit ve zrušení předběžného opatření. V odvolacím řízení tedy byly námitky stěžovatelské společnosti projednány soudem za podmínek, které ve všech ohledech splňovaly standardy článku 6 Úmluvy.

61. Dalším významným faktorem je podle vlády skutečnost, že některé aspekty předběžných opatření jsou nebo byly předmětem řízení před Krajským soudem v Plzni, a tato

skutečnost by také měla být zohledněna při posuzování otázky, zda byla věc stěžovatelské společnosti řádně projednána soudem.

62. Stěžovatelská společnost argumentuje v první řadě tím, že důsledky předběžných opatření byly závažnější než ve věci *Micallef*.

63. Tvrdí také, že odvolací soud usnesení o předběžném opatření sice nejprve potvrdzoval, ale později začal odvolání odmítat. V důsledku toho probíhala řízení prakticky jen na jednom stupni a stěžovatelská společnost nebyla jejich účastníkem.

2. Hodnocení Soudu

64. Soud připomíná, že článek 6 Úmluvy v části týkající se civilního řízení se vztahuje jen na rozhodování o občanských právech nebo závazcích. V rozsudku ve věci *Micallef* (§ 79-80) Soud judikoval, že vyloučení předběžných opatření z působnosti článku 6 již nelze odůvodňovat tím, že jimi v zásadě není rozhodováno o občanských právech a závazcích. Soud však zaujal názor, že ne všemi předběžnými opatřeními je rozhodováno o těchto právech a závazcích a že použitelnost článku 6 bude záviset na splnění určitých podmínek. Zaprvé, právo, které je předmětem hlavního řízení i řízení o předběžném opatření, musí být právem „občanským“ v autonomním významu tohoto pojmu podle článku 6 Úmluvy. Zadruhé, je nutno podrobně zkoumat povahu předběžného opatření, jeho cíl, účel a dopad na předmětné právo. Ve všech případech, kdy lze mít za to, že předběžným opatřením bylo fakticky rozhodnuto o předmětném občanském právu nebo závazku, bez ohledu na délku jeho trvání, je článek 6 použitelný (§ 84-85). Soud dospěl k závěru, že článek 6 je použitelný, neboť účelem předběžného opatření bylo rozhodnout, byť jen na omezenou dobu, o tomtéž právu, které bylo předmětem hlavního řízení, a opatření bylo ihned vykonatelné (§ 87).

65. Později Soud použil článek 6 Úmluvy i na řízení považované za předběžné, přestože nesouviselo s žádným hlavním řízením, neboť výsledek tohoto předběžného řízení byl rozhodující pro občanská práva (*Udorovic proti Itálii*, rozsudek ze dne 18. května 2010, č. 38532/02, § 37), a na předběžné řízení, kterým nebylo prozatímne rozhodnuto o předmětu hlavního řízení, avšak které mělo „přímý dopad na předmětné občanské právo“ (*Kübler proti Německu*, rozsudek ze dne 13. ledna 2011, č. 32715/06, § 48). Výraz „předmětné právo“ v rozsudku *Micallef* tedy nutně neznamená, že by předběžným opatřením muselo být rozhodnuto o tomtéž právu, které je předmětem hlavního řízení.

66. V projednávané věci Soud předně poznamenává, že stěžovatelská společnost nebyla účastníkem hlavního řízení, ve kterém byla nařízena předběžná opatření, avšak již výše Soud došel k závěru, že tato opatření zasáhla do práva stěžovatelské společnosti na majetek, které je občanským právem ve smyslu článku 6 (viz např. *Kreditní a průmyslová banka proti České republice*, č. 29010/95, § 67, ESLP 2003-XI (výňatky), kdy příslušná rozhodnutí ovlivnila schopnost banky spravovat svůj majetek a aktiva). První kritérium podle rozsudku *Micallef* proto bylo v projednávané věci splněno.

67. Pokud jde o druhé kritérium, Soud konstatuje, že v důsledku předběžných opatření nemohla stěžovatelská společnost po několik let svolat valnou hromadu. Opakovanými předběžnými opatřeními bylo fakticky rozhodnuto o možnosti stěžovatelské společnosti spravovat svůj majetek, neboť jí bylo zakázáno přijmout určitá rozhodnutí týkající se jí samotné (viz § 30 výše).

68. Soud již na poli článku 1 Protokolu č. 1 učinil závěr, že dopad předběžných opatření na běžnou obchodní činnost stěžovatelské společnosti byl jen omezený. Nicméně faktem zůstává, že stěžovatelské společnosti bylo zabráněno učinit některá strategická rozhodnutí. V každém případě však je Soud přesvědčen, že závažnost zásahu do občanských práv nehraje při rozhodování o použitelnosti článku 6 Úmluvy žádnou roli.

69. Soud je dále přesvědčen, že projednávaná věc se liší od věci *Štokalo a ostatní proti Chorvatsku* (rozhodnutí ze dne 3. května 2011, č. 22632/07) a *Imobilije Marketing d. o. o. a Ivan Debelić proti Chorvatsku* (rozhodnutí ze dne 3. května 2011, č. 23060/07), ve kterých nebyl článek 6 použitelný z toho důvodu, že předběžná opatření měla pouze ochrannou povahu. Jejich účelem bylo zabezpečit budoucí uspokojení nároku věřitele, ale sama nevedla k úplnému ani částečnému uspokojení tohoto nároku. Je pravda, že předběžná opatření v projednávané věci měla také do jisté míry ochranný účel ve smyslu zabezpečení práv žalobce v hlavním řízení. Nicméně účinky předběžných opatření v této věci jsou mnohem širší a nelze mít za to, že jejich jediným cílem byla ochrana případného uspokojení práva v hlavním řízení. I kdyby bylo stěžovatelské společnosti dovoleno svolat valnou hromadu a přijmout na ní usnesení, nemělo by to žádný vliv na šanci žalobkyně uspět s žalobou o vydání akcií v hlavním řízení. Mohlo to mít pouze negativní dopad na hodnotu akcií nebo jiné zájmy akcionářů.

70. Kromě toho na rozdíl od věci *Štokalo a ostatní*, kde stěžovatelé byli zároveň účastníky hlavního řízení i navrhovateli předběžného opatření, pro stěžovatelskou společnost jsou oním „předmětným právem“ majetková práva dotčená předběžným opatřením, neboť pro stěžovatelskou společnost neexistuje žádné hlavní řízení, s nímž by mohla předběžná opatření souviset. Nelze proto tvrdit, že by stěžovatelská společnost nebyla předběžnými opatřeními dotčena, neboť tato opatření, jak bylo konstatováno výše, naopak zasáhla do jejích majetkových práv.

71. Stručně řečeno, předběžnými opatřeními bylo rozhodnuto o občanském právu stěžovatelské společnosti, a článek 6 Úmluvy je proto na projednávanou věc použitelný.

72. Soud s odkazem na svoji ustálenou judikaturu (*Golder proti Spojenému království*, rozsudek ze dne 21. února 1975, § 36, Série A č. 18; *Ashingdane proti Spojenému království*, rozsudek ze dne 28. května 1985, § 57, Série A č. 93; *Mercieca a ostatní proti Maltě*, rozsudek ze dne 14. června 2011, č. 21974/07, § 35, a *RTBF proti Belgii*, rozsudek ze dne 29. března 2011, č. 50084/06, § 74) konstatuje, že námitky stěžovatelské společnosti pramení ze skutečnosti, že předběžná opatření jí byla uložena v řízení, jehož nebyla účastníkem. Pokusila se je napadnout odvoláním, ale údajně bez úspěchu. Vystává proto otázka práva na přístup k soudu.

73. Soud dochází k závěru, že stížnost týkající se nedostatku přístupu k soudu není zjevně neopodstatněná ve smyslu § 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Musí proto být prohlášena za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

1. Stížnosti č. 12266/07 a 40059/07

74. Soud poznamenává, že odvolání stěžovatelské společnosti byla projednána vrchním soudem, který nařízení předběžných opatření potvrdil. Jeho rozhodnutí byla dostatečně věcně odůvodněna.

75. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy proto nedošlo.

2. Stížnosti č. 36038/09 a 47155/09

76. Soud konstatuje, že odvolací soud odvolání stěžovatelské společnosti odmítl, aniž se jimi věcně zabýval. Prohlásil, že předběžná opatření již pozbyla veškerých účinků, neboť termín konání zakázaných valných hromad již uplynul, a jejich přezkum je tudíž bezpředmětný. Tímto odvolacím řízením proto nebylo naplněno právo stěžovatelské společnosti na přístup k soudu, který by projednal její občanskoprávní nárok.

77. Je třeba připustit, že v případě stížnosti č. 36038/09 vrchní soud *obiter dictum* poznamenal, že pokud by odvolání bylo přípustné, předběžné opatření by potvrdil. Soud však tuto skutečnost nepovažuje za rozhodující, neboť ve výroku usnesení bylo odvolání prohlášeno za nepřípustné (viz § 17 výše).

78. Pokud se týče řízení před Krajským soudem v Plzni o určení neplatnosti usnesení valných hromad, které se konaly navzdory zákazu obsaženému v předběžných opatřeních (viz § 23 výše), Soud podotýká, že tato řízení nezahájila stěžovatelská společnost. Navíc tento způsob získání přístupu k soudu ve věci předběžného opatření v podstatě znamená, že stěžovatelská společnost musí nejprve jednat nezákonně a svolat zakázanou valnou hromadu. A konečně, Nejvyšší soud judikoval, že soudy v tomto řízení nemohou meritorně rozhodovat, a prohlásil, že valné hromady konané v rozporu se zákazem nelze z právního hlediska považovat za valné hromady, a soudy tudíž nemohou rozhodovat o jejich zákonnosti. Také se výslovně ztotožnil s názorem vrchního soudu, že nemůže přezkoumávat předběžná opatření nařízená v tomto řízení. Z uvedených důvodů nelze mít za to, že těmito řízení bylo uspokojeno právo stěžovatelské společnosti na přístup k soudu ve věci předběžných opatření.

79. Došlo tudíž k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy z důvodu nedostatku přístupu k soudu.

V. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM ÚMLUVY

80. Ve stížnostech č. 12266/07 a 40059/07 stěžovatelská společnost dále namítá, že byly neprávem odmítnuty její ústavní stížnosti. Ve stížnostech č. 40059/07, 36038/09 a 47155/09 tvrdí, že má pochybnosti o nepodjatosti soudců Městského soudu v Praze a Vrchního soudu v Praze. Ve stížnosti č. 12266/07 namítá, že usnesení městského soudu neobsahovala odůvodnění. Odvolává se na článek 6 Úmluvy.

81. S ohledem na veškeré podklady, které má Soud k dispozici, a v rozsahu, v jakém tyto námitky spadají do jeho pravomoci, Soud shledává, že z nich nevyplývá žádné porušení práv a svobod zakotvených v Úmluvě nebo v protokolech k ní.

82. Tato část stížností je proto zjevně neopodstatněná a je nutno ji odmítnout v souladu s článkem 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

VI. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

83. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

84. Stěžovatelská společnost požaduje z titulu nemajetkové újmy částku 100 000 €. Argumentuje tím, že zákaz konání valných hromad poškodil její dobré jméno a způsobil jí potíže při jednání se zákazníky, obchodními partnery, úřady i samosprávou. Dodává, že v důsledku četných řízení vyvolaných předběžnými opatřeními byla také poškozena její pověst u vnitrostátních soudů.

85. Vláda tvrdí, že závěr o porušení Úmluvy by sám o sobě byl dostatečným spravedlivým zadostiučiněním.

86. Soud již dříve rozhodl, že obchodní společnosti může být přiznána peněžitá náhrada za nemajetkovou újmu. V takové situaci je třeba brát v potaz dobré jméno

společnosti, nejistotu při rozhodování, narušení řízení společnosti (jehož následky není možno přesně vyčíslit) a konečně také, byť v menší míře, úzkost a obtíže způsobené členům řídicího týmu (*Comingersoll S. A. proti Portugalsku* [velký senát], č. 35382/97, § 35, ESLP 2000-IV; *Forminster Enterprises Limited proti České republice* (spravedlivé zadostiučinění), rozsudek ze dne 10. března 2011, č. 38238/04, § 25).

87. Soud konstatuje, že stěžovatelská společnost zakládá svůj nárok na tvrzení o poškození svého dobrého jména způsobeného nemožností svolávat valnou hromadu. Soud však zjistil pouze částečné porušení článku 6 Úmluvy, neboť předběžná opatření neshledal v rozporu s Úmluvou. Mezi tvrzeným poškozením dobrého jména stěžovatelské společnosti a zjištěným porušením tedy neexistuje příčinná souvislost.

88. S ohledem na zásady spravedlnosti je Soud toho názoru, že výrok o porušení představuje sám o sobě dostatečné zadostiučinění za případnou nemajetkovou újmu, kterou stěžovatelská společnost utrpěla.

B. Náklady řízení

89. Stěžovatelská společnost dále požaduje 158 297 Kč jako náhradu nákladů vzniklých v souvislosti se svoláním a konáním valných hromad a 310 000 Kč na nákladech řízení před vnitrostátními soudy v souvislosti se stížnostmi č. 40059/07, 36038/09 a 47155/09.

90. Vláda namítá, že lze přiznat pouze náhradu nákladů na služby poskytnuté v souvislosti se stížnostmi podle Úmluvy a že požadované částky jsou celkově značně přemrštěné.

91. Podle judikatury Soudu má stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení jen tehdy, pokud bylo prokázáno, že se jedná o náklady skutečně a nezbytně vynaložené a co do výše přiměřené. Co se týče nákladů vzniklých v řízení před vnitrostátními soudy, lze brát v potaz pouze ty náklady, které byly v zásadě vynaloženy k nápravě porušení Úmluvy zjištěných v řízení před Soudem (*Scordino proti Itálii* (č. 1) [velký senát], č. 36813/97, § 283-284, ESLP 2006-V).

92. V projednávané věci je Soud vzhledem ke zjištěnému porušení toho názoru, že stěžovatelské společnosti nevznikly v řízení před vnitrostátními soudy žádné náklady směřující k nápravě nedostatku přístupu k soudu, tj. odmítnutí jejich odvolání vrchním soudem.

93. S ohledem na dokumenty, které má Soud k dispozici, a na výše uvedená kritéria považuje Soud za přiměřené přiznat stěžovatelské společnosti částku 3 000 € jako náhradu nákladů řízení před Soudem.

C. Úrok z prodlení

94. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD

1. *rozhoduje* jednomyslně o spojení stížností;
2. *prohlašuje* jednomyslně za přijatelnou stížnost na poli článku 1 Protokolu č. 1 a stížnost na poli článku 6 odst. 1 Úmluvy týkající se nedostatku přístupu k soudu;
3. *prohlašuje* jednomyslně zbývající části stížností za nepřijatelné;
4. *rozhoduje* jednomyslně, že nedošlo k porušení článku 1 Protokolu č. 1;

5. *rozhoduje* jednomyslně, že v případě stížností č. 12266/07 a 40059/07 nedošlo k porušení článku 6 Úmluvy;
6. *rozhoduje* šesti hlasy proti jednomu, že v případě stížností č. 36038/09 a 47155/09 došlo k porušení článku 6 Úmluvy;
7. *rozhoduje* jednomyslně, že závěr o porušení Úmluvy poskytuje sám o sobě dostatečné spravedlivé zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která stěžovatelské společnosti vznikla;
8. *rozhoduje* šesti hlasy proti jednomu,
 - a) že žalovaný stát má stěžovatelské společnosti zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 3 000 € (tři tisíce eur) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tato částka bude převedena na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
9. *zamítá* v ostatním návrh stěžovatelské společnosti na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 12. ledna 2012 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek
tajemnice

Dean Spielmann
předseda

V souladu s článkem 45 odst. 2 Úmluvy a článkem 74 odst. 2 Jednacího řádu Soudu je k tomuto rozsudku připojeno odlišné stanovisko soudkyně Angeliky Nußberger.

D. S.
C. W.

NESOUHLASNÉ STANOVISKO SODKYNĚ NUSSBERGER

Většina senátu shledala v případě stížností č. 36038/09 a 47155/09 porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy v důsledku nedostatku přístupu k soudu, neboť odvolací soud odmítl odvolání stěžovatelské společnosti bez toho, že by o věci meritorně rozhodl.

Mám vážné pochybnosti o tom, zda se závěry obsažené v rozsudku *Micallef*, později rozvedené v rozsudcích *Udorovic proti Itálii* a *Kübler proti Německu*, na projednávanou věc vztahují. Nelze tvrdit, že předběžným opatřením je „fakticky rozhodováno o občanském právu“. V hlavním řízení je „předmětným právem“ otázka vlastnictví akcií. Je zřejmé, že předběžné opatření nemá na tuto otázku žádný vliv. Předmětem předběžného opatření bylo právo konat valné hromady, které lze jen stěží považovat za „občanské právo“ *per se*; jedná se spíše o mezikrok či nezbytný předpoklad pro rozhodnutí o jiných občanských právech. Předběžné opatření je tudíž nutno považovat za ochranné opatření v souladu s odůvodněními rozsudků *Štokalo proti Chorvatsku* a *Imobilije Marketing proti Chorvatsku*: jeho účelem je zabránit přijetí rozhodnutí, která by mohla mít negativní dopad na vlastnická práva, jež jsou předmětem hlavního řízení.

Avšak i pokud by byl článek 6 použitelný, je nutno brát v potaz specifické okolnosti předběžných opatření (viz *Micallef*, § 86).

Podle většiny senátu bylo rozhodnutími v odvolacím řízení vydanými vrchním soudem ve dnech 5. února 2009 a 16. července 2009 porušeno právo stěžovatelské společnosti na přístup k soudu. V této souvislosti je třeba rozlišovat dva aspekty. Zaprvé, usnesení vrchního soudu přišla příliš pozdě, neboť byla vydána až po datu, na které byla plánována valná hromada. Zadruhé, vrchní soud odmítl rozhodnout o meritu věci *ex post facto*.

Pokud jde o první aspekt, je nutné brát v úvahu skutečnost, že odvolání byla téměř jistě podána velmi krátce před datem konání valné hromady. Přesná data nejsou Soudu známa (viz § 16: „blíže neurčeného dne přede dnem 30. ledna 2009“). S ohledem na zásadu *ad impossibilia nemo tenetur* nelze od soudů očekávat, že budou vždy schopny rozhodnout okamžitě. Musí jim být poskytnut určitý prostor pro uvažování, které otázky jsou důležité a je třeba je řešit urychleně, a které jsou méně naléhavé a lze je odložit na později. Odvolání stěžovatelské společnosti se netýkala nijak mimořádně naléhavé záležitosti, neboť právo svolat valnou hromadu nezaniklo, nýbrž bylo možno v budoucnu je opět vykonávat.

Co se týče druhého aspektu, je třeba poznamenat, že vrchní soud se otázkou zákonnosti předběžného opatření zabýval, byť jen v rámci *obiter dictum*. V kontextu předběžných opatření by takový postup měl být akceptovatelný.

Proto tvrdím, že k porušení článku 6 odst. 1 v projednávané věci nedošlo.